

12

110

1918

44

Section II Dalis

SA

Sėvynė

Moteru
ir Vaiku
Laikraštis

„TĒVYNĒS” SPAUDA, 307 W. 30th St., New York City

MOTINOS

Apdrauskite Savo Vaikus

NĖRA reikalo pri-rašinėti vaikus prie svetimtautiškų Insurance kompanijų, — galite apdrausti Susivienijime Lietuvių Amerikoje. Apdrausdami savo vaikus S.L.A., mokėsit mažiau, o atsitikime nelaimės gausit daugiau. Kompanijų agentams mokėdamos po 10c. savaitėje išmokate per metus \$5.20; atsitikime nelaimės gaunate \$25. Į S.L.A. mokėsit po 50c. į 3 mėnesius — per metus išmokėsit \$2.00, o nelaimingame atsitikime gaunate nuo \$25 iki \$100 apsaugos.

NIEKAD nieks ne-barškina į duris, kaip daro tokie agentai, rinkdami kas savaitę dešimtukai: Susivienijime Lietuvių Amerikoje apmoka kartą į tris mėnesius arba ir už visus metus iškalno. Reikalus atliekat savo prigimtoje kalboje, o kuopų viršininkai suteikia jums nariams visokiariopą naudą

ISTATAI

PRIĖMIMUI VAIKŲ PRIE

Susivienijimo Lietuvių Amerikoje

1. Visi lietuvių, abiejų lyčių vaikai, sveiki ant kuno ir proto, nuo 1 iki 18 metų amž., gali prigulėti prie Susivienijimo Lietuvių Amerikoje.
2. Vaikai nuo 1 iki 5 m. amž. moka \$2.00 per metus, arba 50c. kas 3 mėnesiai, t. y.: sausio, balandžio, liepos ir spalio mėn. Šio skyriaus vaikai gauna pomirtinės \$25.00.
3. Vaikai nuo 5 iki 10 m. moka \$2.25 per metus, — pirmą bertainį metų 75c., o kitus tris bertainius po 50c. Pomirtinės gauna \$50.00. — Vaikams, nuo 10 iki 18 m. am., mokant po \$2.25 per metus, bus išmokama \$100.00 pomirtinės.
4. Vaikai nuo 1 iki 5 m. amž. moka įstojimo 25c. Įstojimą ir už 1-ą bertainį moka sykiu, t. y. 75c.; nuo 5 iki 18 m. moka įstojimo 25c., 50c. bertaininės ir 25c. reikalams, arba viso \$1.00.
5. Visų trijų skyrių vaikai tik išbuvę 30 dienų Susivienijime gali gauti pomirtinę. Prigulėjimas vaiko prie S.L.A. skaitosi nuo tada, kada jo įstojimo piningai priimti į Centrą.
6. Vaikai, prisirašę prie S.L.A., gaus iš Centro paliudijimus, ant kurių bus įrašyta vardas, pavardė ir laikas įsirašymo į S.L.A.
7. Vaikai skolingi už vieną bertainį tampa suspenduoti, skolingi už du — liekasi išbraukti.
8. Vaikui mirus, pomirtinę gauna tėvai; nesant tėvų — giminės, nesant giminėjų — urėdiškai pripažinti vaikų globėjai. Pomirtinę išmokama pritačius paliudijimą, ant kurio turi būti pasirašę daktaras ir graborius.
9. Vaikai yra paliuosuojami nuo mokėjimo tautiškų centų ir kitokių „ekstra“ mokesčių. Paliuosuoti taipgi nuo mokesčių siuntimui delegatų.
10. Vaikai neturi tiesos prie rinkimo delegatų ir patys negali būti siunčiami kaip delegatai.
11. Vaikai turi būti įrašomi kuopų susirinkimuose. Kuopų viršininkai ir abelnai visi sąnariai turi tēmyti, kad nebutų įrašoma vaikai nesveiki. Abejojant apie vaiko sveikatą, turi būti pareikalauta daktaro paliudijimas, už kurį apmoka tėvai arba įrašandios vaikus ypatos.
12. Vaikai nedoro pasielgimo, neklausantys tėvų, negali būti priimami prie S.L.A.
13. Vaikus prirašantieji turi paduoti teisingai vaiko metus; neteisingai paduoti metai, jei bus susekta, vaikas taps iš S.L.A. prašalintas be sugrąžinimo įmokėtų piningų. Abejojant apie vaiko metus, tėvai turi pristatyti gimimo metrikus.

VAIKAI priimami į S.L.A. nuo 1 iki 18 metų amž.; pas-kui, be jokio įsirašymo ir be daktaro egzaminacijos pereina į suaugusių skyrių. Po prisirašymo, kaip parodo įstatuose, už 30 dienų vaikai tampa pilnais nariais ir, atsitikus mirčiai, išmokama pilną įstatuose parodytą pomirtinę be atidėliojimo. Vaikai priimama be daktaro paliudijimo — užtenka, kad du S.L.A. nariai patvirtina vaiko sveikatą kuopos usirinkime. Kuopos randasi kiekviename mieste.

SKAITYDAMOS šį laikraštį, pratinkit taipgi ir savo vaikelius prie skaitymo: jiems yra pavestas Vaikų Skyrius. Medį galima lenkti pakol jaunas, taip ir vaikelius galima pripratinti skaityti iš mažens, taipgi supažindinti juos su taja Draugija, kuri rūpinasi ir teikia savo reikalingas informacijas.

Reikalaujami platesnių informacijų, kreipkitės prie vietinės kuopos valdybos arba į Centro Sekretorių šiuo adresu:

A. B. Strimaitis

307 West 30th Street
NEW YORK CITY

LTSR
Knygų Rėm.
Biuletenis

Motery
Laikraštis

Vaikų
Laikraštis

SECTION II

DALIS II.

No. 44 New York, Lapkričio (Nov.) 1, 1918 m. Vol. X

“TĖVYNĖS“ PRIEDAS

SKIRIAMAS MOTERIMS IR VAIKAMS.

LAIKE paskutiniojo Seimo buvo svarstyta, ar „Tėvynės“ priedą sustabdyti, ar ne. Buvo užmetimų, kad moters ne gana juomi interesuojasi, nerašo į jį ir tt. Del to esą jis nesąs daugumui pageidaujamas.

Čia aš noriu išreikšti savo nuomonę ir nuomonę tų žmonių, su kuriais man teko kalbėti tame klausime.

Nekurios moters, kad ir galėtų ką nors parašyti laikraščiui, bijosi rašyti, nesa „Tėvynės“ priedas yra žurnalo formoje ir ikišiol jame tilpo tik poezija, beletristika ir tam panašūs dalykai. Todel jos ir mano, kad „T.“ priede nėra vietos aprašinėjimams bėgančių dalykų, bet čia reikia ko nors gražaus, dailaus.

Kitas dalykas, — dabar sunku yra ką nors tinkamą rašymui ir pasirinkti. Dabar Lietuvių laikraščiuose, rodosi, viešpatauja kova visų prieš visus. Sunku ką kitą patėmyti, kaip tik vaidus, barnius, polemikas, užsipuldinėjimus partijų ant partijų, asmenų ant asmenų. Toki „tvarka“ pas vyrus dabar yra madoje, lyg tokioje „kovoje“ jie randa savo dvasiai pasitenkinimo, — kad tik ką nors skaudžiau, bjauriau įkasti, užgauti.

Pas moteris gabumas prie raštiškų barnių dar nėra išsidirbęs. Šiaip liežuviu pamalti — tai kas kita, tik paduok! Apmals kaltą ir nekaltą. Čia privesčiau pavzdį kad ir iš mūsų gerb. Vice-Prezidentės, laike mūsų Seimo. Vietoje paduoti sa-

vo raportą raštu, ji viską išdėsto žodžiu, ir skundus visokeriopus žodžiu apsako. Svarstant apie „Tėvynės“ Priedą, ji nepasigailėjo išreikšti savo neapykantos ir pasibjaurėjimo Priedu. Nors man rodos, kad ji, kaip gydytoja ir motina būtų galėjusi ne kartą ką nors naudingo ir gražaus parašyti Priedui, o tas būtų padarę jį ir naudingesniu ir gražesniu. Tuokart ir p. Vice-Pirmininkė nebutų, gal, vadynusi jį „bepročių laikraščiu“, kaip padarė Seime. Ji galėjo per tą patį Priedą pasakyti, kas jai nepatinka jame, o kas patiktų. Vienok nerašė. Ir jos pareiga, kaip vienintėlės moters SLA. Pild. Taryboje, buvo ir yra atsiliepti į SLA. nares-moteris per jų laikraštį, per „Tėvynės“ Priedą. Juk ir karę veda generolai, gi darbą atlieka prasti kareiviai. Tad ko reikalauti, kad pas mus kareivės-šiaip narės rašytų, jei pats generolas — Vice-Prezidentė nerašo? Visuomet ir visi žiuri į tai, ką daro vadovai.

Kitą pusę vertus, visokie vaidai ir pri-guli nuo mūsų vadovų. Jei generolai pešasi savo tarpe ir nesistengia susitaikyti, tai ką tie biedni kareiviai gali daryti? Jie turi tik tai klausyti ir generolus sekti. Taip ir mūsų gyvenime yra.

Grižkime prie „Tėvynės“ Priedo. Kodėl jis nepopuliariškas? Ne jau nebutų visoje Amerikoje moterų, kurios negalėtų ką nors parašyti? Ar joms neapeina, kas dedasi pasaulyje? Gal „T.“ Priede truksta tik laisvės išsireiškimo? Jo stilius yra

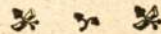
lengvas, — tiktai reiktų įvesti jame skyrių bėgančių reikalų ir patraukti moteris prie rašinėjimo į jį.

Seime buvo užmetimų, kad Priedas atneša „deficitą“. Su šitokiu užreikimu įnešama nesusipratimo. Deficitu vadiname tokį „biznį“, kurio įplaukimai yra mažesni už išmokėjimus. Tuo tarpu Priedas jokių įplaukimų neturi. Ir SLA. Seimas (Pittsburghe), nutardamas leisti „Tėv.“ Priedą, nei nemanė leisti jį dėl pelno. Tad dabar jei kas svarsto apie Priedą, tai „deficito“ klausimo pinti negalima; reiktų tik atsižvelgti, ar mes galime pakelti surištus su juom ekspensus, ar ne. SLA. kuopos turėtų parengti Priedo naudai bent po vie-

ną vakarėlį per metus ir tame pačiame Priede paskelbti atskaitas. Ir tokiu darbu turėtų užsiimti mūsų moters, — nes, kaip ten nebutų, o „Tėvynės“ Priede per du metus jo gyvenimo tilpo nemažai gerų ir pamokinančių moterims dalykų.

Taigi, moters, į darbą, naudokimes proga! Parodykime, kad sulyginimas mūsų su vaikais ir bepročiais, kaip tai padarė g. Vice-Prezidentė Dr. J. Baltrušaitienė, yra ne vietoje, yra įžeidimu visoms moterims. Todel stokime darban. Nesiduokime, kad mus koliotų ir žemintų. Savo darbą parodykime pirmiausiai rėmimu mums skiriamo „Tėvynės“ Priedo!

Marė D.

MOTERS RANKOSE

(Parašė G. FREDERIC LESS,
vertė TAMSIOJI NAKTIS).

True translation filed with the postmaster at New York, N. Y., on October 30, 1918, as required by the act of October 6th, 1917.

ELENA! Doveikiute! Doveikiute!
Velniai jau čia atėjo!

Tai šaukė Ona, sena mokytojos tarnaitė, mažame Lietuvos miestelyje, Žižmariuose. Ji taip šaukė, bėgdama laiptais augštin, kur miegojo Elena Doveikiutė, pailsusi nuo nuolatinio išgąsčio ir įtempimo, per dienas ir naktis laukiant Vokiečių veržimosi Lietuvon ir Lenkijon; tarnaitės drebančiame balse, kuomet ji šaukė, buvo daug baimės, o ant žodžio „*velniai*“ buvo ypatingas šios senoviškos Arių tautos kalbos akcentas ir ypatinga reikšmė. „*Velnias*“ Lietuvių kalboje reiškia ir Vokietį ir Požemių Viešpatystės Nelabąjį. Taigi daugiau, ne kaip sinonimas. Lietuviai atsimensa Vokiečių daug kart kartotą „*DRANG NACH OSTEN*“. Vokiečiai, laikas nuo laiko, naikindavo gražią Lietuvių šalį; ne sykį Lietuviai kentėjo daug kančių per juos, kaip pavyzdžiui Prie Tannenbergo, kur

1410 m. turėjo progos gerai pažinti typingą Vokiečių fizionomiją — „*šviesiaplaukis žvėris*“, augalotas, be sąžinės, tamsunas ir žiaurus.

— Elena! Panele Doveikiute! Ar girdi? *Velniai* jau prisiartina prie mūsų miestelio, — kartojo sena moteris, garsiu balsu, kuriame baime ryškėjo dar aiškiau; prie to dar rankomis kratė laiptų atramą, kas liudijo, jog jos persiėmimas buvo labai didelis.

— Gerai, Onute. Nesibijok! — Pagaliaus atsakė jai mieguistas balsas. Tai buvo malonus balsas, tarsi kas kalbėjo į kudiškį; jame girdėjosi pasiryžimas, spėka, rezignacija. — Aš tuojaus nulipsiu žemyn, Onute. — Ir vėl Elena Doveikiutė, Žižmarių mokytoja, maloniai pavadino seną tarnaitę Onute, tarytum kalbėdama į savo mokinę, kuriai reikia padrašinimo ir maloningumo.

Elena Doveikiutė buvo ir pati taip pat gera, kaip ir jos žodžiai. Bematant, išsoko iš savo lovelės, suvilgė veidą ir kaklą šaltu vandeniu, kad nuvijus šalin mie-

go žymę, ir greitai susitvarkė savo plaukus. Netrukus Ona užgirdo ją lipant žemyn girgždančiais laiptais, tiesiog į gričių, kur senukė stovėjo prie lango ir žiūrėjo sodnelin, — Lietuvoje beveik prie kiekvieno namo rasi sodnelį, — tarsi tikėjosi bile valandą pamatyti Ulonus zovaduojant, su nuleistais žemyn durtuvais, linkui jos.

— Nusiramink, Onute! Kol kas dar neturime ko bijoties, — pratarė mokytoja, inėjusi kambarin ir savo greitomis mėlynomis akimis pastebėjusi sujudimą stovinčios prie lango moteriškės. — Sprendžiant pagal trenksmą kanuolių, *velniai* dar ne greitai tepaims Žižmarius. Dar yra gana laiko, kad užkaitus virdulį. Puodukas arbatos sustiprins. Tuo tarpu nuspręsimė, kas bus geriausia daryti. Eikš, Ona, — tvirtčiau pridėjo, — susivaldyk! Juk tai ne pirmas kartas, kada *velniai* užplusta Lietuvą, ir šiuo kartu mes juos suplieksime, kaip jau ne kartą praeityje mūsų prabočiai yra padarę!

Ona sunkiai atsiduso, bet, matoma, kiek susiramino, galėdama atitraukti savo mintis nuo karės baisenybių; ėmėsi kaisti virdulį ir sukinėjosi po gričių, aplink aprukusį nuo amžiaus krosnį, tai prie stalo, kertėje prieš ištiestus pasieniu suolus. Tuo tarpu Elena Doveikiutė, apie 26 metų amžiaus, labai dailaus veido, kuriuo pasižymi Lietuvaitės, tos senoviškos Graikų išžiuros, kuria gėrisi keliauninkai, jei jiems pasitaiko keliauti palei Nemuną, atsisėdo prie lango ir žiūrėjo sodnan.

Visi jos mokiniai pirm kelių dienų apėjo mokyklą, — išbėgo su savo tėvais-pabėgėliais, kas Maskvon, kas Petrogradan, kas į kitus miestus. Dabar ji gailėjosi, kad neprivertė savo seną Oną keliauti drauge su jais. Bet ištikima tarnaitė nei neklausė jos. Su tikrai graudingu malonumu ji tvirtino verčiau pasilikianti drauge su Elena Doveikiute, kurią ji auklėjo, kol ji buvo maža, ir pas kurios tėvus ji tarnavo,

nekaip eisianti į nežinomą svieta kadir su savo šeimynos nariais... Prie to, juk jautniausioji jos duktė yra ištekėjusi Žižmariuose, — kaip-gi ji galėtų ją čia palikti? Taigi Ona ir pastatė ant savo. Bet Elena, pripratusi paliepinus davinėti, ir kartą ką nusprendusi, nelengvai nuo savo atstodavo, tad pasiryžusi buvo prie pirmutinės progos grįžti prie to klausimo ir butinai pertikrinti Oną, kad jos paklaustyta. Taigi dabar, kada pranešama, kad Vokiečių žvalgai jau prisiartinio prie miestelio, ir buvo laikas pakelti kalbą apie tą dalyką.

— Ačiu, Onute, — tarė mokytoja į senukę, kuomet ši pastatė ant stalo garuojantį virdulį. — Atsinešk ir sau puoduką. Mudviem reikia pasikalbėti. Aš turiu ką tai labai rimtą tau pasakyti.

Ona atsisėdo, išsigandusi ir nedrąsi, — paliepinas atsisėsti šale jos panelės liudijo, jog ištikrųjų turės buti rimta pašneka.

— Onute, dalykai blogai virsta, — atsiliepė Elena Doveikiutė. — Aš permatau, kad *velniai* ateis čia anksčiau ar vėliau ir kad mudviem reiks skirties. Tu turi eiti pas savo dukterį į Lazdynus ir pasakyk jai, kad ji su savo vyru, su vaikais ir tavim tuojaus prasišalintų. Tavo pareiga yra taip padaryti, nes tu turi šeimyną, su kuria juk esi surišta! Kas lytisi manęs, — aš esu viena, tiktai vienu-viena, pasilikusi šiame sename name. Tik vienas tas namas ir liko man, kad jį dabočiau, jei nesibijau karės. Bet nesibijok, aš dar galiu pati save apsergėti. Žinau, kad tau geriau tiktų pasilikti su manim ir aš labai branginu tą tavo prisirišimą. Bet dabar nebe laikas jausmingumui. Kiekvienas privalo žiūrėti apie save, ir tavo pareigos pirmučiausiai yra su tavo duktere buti, o ne su manim.

— Panelė Elena, — atsakė sena moteris, patylėjusi ir laikydama ašaras, kad neriedėtų jos ruskšlėtu senu veidu — persiskirti čia ant žemės visvien kada nors reiks. Bet aš vis tikėjausi galėsianti pabaigti savo

dienas po šituo stogu, kur aš tarnavau tavo tėveliams ir tau per pusę amžiaus, ar gal daugiau..... Ne, aš paklausysiu tavęs šį kartą, eisiu į Lazdynus ir pasakysiu jiems, ką tu liepei pasakyti. Tiktai prižadėk man, kad ir tu jei tik pamatysi grąšiantį tau pavojų, pati pabėgsi ir prisidėsi prie mūsų, ten, kur nors žiemuose...

— Kaslink to ir nesirupink. Vienintėlis dalykas, kurs mane čia dar laiko, tai yra tas namas, tas mano senų tėvelių vienintėlis man palikimas. O ar tu nežinai, kaip mes, Lietuviai, karštai mylime savo gimtinę ir savo žemę? Juk čia buvo ir tavo namas, tad aš suprantu tavo nuliudimą ir atjaučiu tau. Bet buk drąsi, Onute! Eik,

eik, jau laikas tau eiti! Ar negirdi, kaip kanuolės tranko?...

Jaunesnės moters ausis pagavo tai, ko senės ausims sunku buvo išgirsti: kurčias trenksmas didelių kanuolių, šaudančių į besitraukiančius rusus. Elena Doveikiutė permatė, kad už kelių valandų Žižmariai jau bus Vokiečių rankose, tad ir rupinosi, kad jos senoji tarnaitė kuogreičiausiai rengtųsi kelionėn. Tad neleido jai nei stalo nuvalyti.

Griaudus buvo judviejų atsisveikinimas: pasibučiavo, be žodžių, paspaudė rankas ties durimis. Ona, susijudinusi, verkdamą, pasisuko, ir skubinau nuėjo linkui miestelio.

(Užbaiga Bus.)

DVI MOTINOS

(Paračė ELIZABETH GIBSON CHEINE.

Vertė ŠARUNAS).

TOJE šalyje, kurioje aš gyvenu, randasi dvi motinos — ta motina ir aš pati; aš esu motina turtingų vaikų, o ji motina bėdinų. Aš nepavydžiu tai kitai motinai — nes mano vaikai turi visko, o jos neturi nieko. Nesu aš žiauri tai motinai; paveliu jai ateiti pas mane ir del manęs dirbti, kaipo aukle, siuvėja ar skalbėja, ir užmoku jai už tą tiek, kiek man kaštuoja vienas mano pusrytis, nes tiek užtenka, idant ji gana gražiai apsidengtų ir prasimaitintų kartu su kudikiais. Aš atiduodu jai savo vaikų drabužius ir net laikada jų maistą, kurį jie buva atmetę ir kurio nebereikalauja jų mylimi gyvulėliai.

Tą kitą motiną aš visada mandagiai užkalbinu, nes gilumoje širdies ačiuoju, jog nesu jos padėjime, ir bijausi, kad ji, jei aš kitaip užkalbinčiau, nešertų manęs ar mano vaikučių, ir nepareikalautų jos ir vaikų dalies iš visko, arba nepavogtų jos,

kuomet mes nematome. Aš manau, kad žmonės yra patįs kalti savo bėdinume, todėl kad jie yra tinginiai, girtuokliai, ar abu kartu. Tai yra gėda, kad aš turiu užmokėti už neturtuolės vaikų mokslą, kadangi mano pačios vaikų leidimas į pradinę mokyklą bei universitetą atima visas mano išgales. Dar didesnė gėda yra, kad aš turiu užmokėti už tų vaikų pietus mokyklose ir gydytojo apžiūrėjimą, nes maitinimas mano vaikų skaniausiu maistu ir siuntimas jų apžiūrėjimui pas geriausius akių specialistus ar gydytojus atima viską, ką aš galiu tik duoti pinigais. Aš priimu viską, kas yra man ar mano vaikams duodama, bet bijau nubėdninti neturtuolę motiną ir jos vaikučius. Aš manau, kad ji irgi turėtų taupyti del senatvės.

Vieną dieną, kuomet aš jai mandagiai tuos dalykus išdėstinėjau, ji man stačiai atkirto, buk tai aš esanti tikroji varguolė; kad jos vaikai turinti eiti skaruliuose, idant mano vaikučiai išrodytų dailiai; kad jos turi badauti, idant mano butų lepinami;

kad jos turi mirti, idant mano gyventų. Tuomet atsakiau jai, kad ji šnekanti apie politiką, kas nėra moterų dalyku, ir kad socialistai matomai ją tvirkina. Aš ją išvijau, užtrenkdama duris, ir nedaviau darbo tol, kol nebegalėjau daugiau be jos apsi-eiti. Tuomet pasišaukiau ją vėl. Ji papasakojo, kad tuo laikotarpiu keletas vaiku-čių numirę, nes ji neturėjusi pinigų nu-pirkti jiems maisto. Tada aš ją pamokiau: „Tas pamokins tave pridaboti savo padė-

jimą, ir nevadinti manęs varguole”.

Dabar ji ateina ir valo mano vaikų kambarius, maitina bei prižiuri mano jau-nučius, ir išsiuvinėja jiems painiai dailias drapanėles. Bet ji nekalba nieko, ir aš ste-biuosi, kodėl ji taip tyki. Vieną naktį sapnavau, buk aš paklausiusi jos kodėl, ir ji man atsakiusi: „Mano mirę vaikai šaukia nužudyti tave, o gyvieji šaukia atleisti tau, ir aš dar nenusprendžiau, kurio balso pa-klausyti.”

KUDIKIS

Metropolitan Life Insurance Leidimu

Vertė I. B. BRONUŠAS, M. D.

Apatinės drapanos apsaugoja kudikį nuo persišaldymo. Todėl yra labai gerai rėdyti kudikį apatinėmis drapanomis. Kartais viršutinėmis drapanomis kudikio nereikia rėdyti, arba jos gali būti lengvesnės ar sunkesnės, — sulyg oro permainų. Tas kudikiui negali pakenkti. Šiltame ore sunkios drapanos ištikrųjų gali pakenkti. Vienas raištis ir palutė — tai viskas, ką galima kudikiui uždėti šiltoje dienoje, ir daugiau drapanų galima pridėti, jei pasidaro šalčiau.

Naktinės drapanos. —

Nakties metu kudikis reikia suvynioti į megstinį raištį, parišti palutė ir apvilkti naktiniais drabužiais. Nei pančiakų, nei jokios avalinės ant nakties nereikia vartoti. Lovos paklodės ir uždangalai galima prisegti didelėmis sagutėmis iš abiejų pusių, kad kudikiui būtų šilta visą naktį.

Čeverykučiai. —

Jokių čeverykučių kudikiui nereikia, iki jis nepradeda šliaužioti. Pirmieji čeverykučiai turi būti plačiais galais ir minkštomis kulnimis, kad lengvai galėtų šliaužioti. Kudikiui sulaukus šešių mėnesių

amžiaus, arba taip greit, kaip tik pradeda stovėti, čeverykučiai turi būti kietomis kulnimis. Čeverykučiai su apvarčiais geriaus palaiko riešą, negu su sagutėmis. Jie turi būti gana dideli, kad kojoms būtų vietos ir galėtų liuosai augti.

Dieglis. —

Kudikis, kurs turi dieglį, guli ypatin-goje pozicijoje. Jis guli suriestais keliais ir šlaunimis. Dieglis paeina nuo atsiradu-sių viduriuose gazų iš priežasties nevirini-mo. Gydomo tikslas yra prigelbėti kudi-kiui išvaikyti gazus, nuraminti dieglį ir išgydyti nevirinimą. Gazų prašalinimui reikia vartoti švelnus kuno braukymas ši-toku būdu: viena ranka reikia padėti de-šinėje pilvo pusėje ir tiesiai braukti skersai iš dešinės į kairę ir žemyn kairėje pusėje. Toks braukymo budas reikia vartoti iki ga-zų prašalinimui. Jei pilvo skaudėjimas yra labai didelis, tai jo prašalinimui reikia paimti dvi flanelinės skarelės, sušlapinti šiltame vandenyje, išgręžti ir pramainais, be pertraukos, dėti ant pilvo. Prieš tai pil-vas reikia vaselina ištepti, kad jautri oda nenudegtų. Paskui pilvas reikia apdengti dideliu sausos flanelės gabalu arba suge-riamąja vata. Pagalios, gydymo užbaigi-mui, reikia duoti vidurių suliuosovimui ge-

ros ricinos. Dieglys turi tokią ypatybę, kad jis kart-kartėmis užėina ir praeina, ir jį galima prašalinti vartojant kuno braukymą.

Vaistų vartojimas. — Jokių gyduolių ar patentotų vaistų nereikia vartoti be daktaro daleidimo.

Peršaldymas.—

Kudikiai pagauna šaltį nuo kitų, kurie serga iš peršalimo, arba kudikis gali persišaldyti del staigaus išnešimo iš šilto į šaltą kambarį, arba iš priežasties kudikio pastatymo prieš traukutį (ciagą, draftą), kurs greitai atšaldo odą. Ypatingai žiemos laike mažų kudikių nereikia dėti ant aslos žaidymui. Vietoje to, jie reikia padėti saugiausioje lovos vietoje. Geriausiai yra pasodinti į tam kitrą vaikų lovėlę, augštomis šalimis. Apsaugojimui nuo pavojaus, kudikis reikia apdėti paduškaitėmis. Jis greitai papranta buti užganėdintas tokioje lovutėje, ypatingai, jei prie to pridama koks-nors žaislas, kaip drapanų sagutė ar panašus dalykas. Į vietą tam tikros vaikų lovutės, galima vartoti drapanų gurbą, kuris reikia padėti ant žemės ir taip kudikį pritaisyti, kad jis neiškristų; augštos šalutės apsaugoja jį nuo traukučio. Asla yra šalčiausi vieta kambaryje. Jeigu butų galima kudikį apsaugoti nuo pasodinimo ant aslos žiemos laike, tai jie nepagautų taip lengvai šalčio.

Gydymas peršalimo. —

Šalčio išgydymui reikia duoti gera doza ricinos ir nosis ištepti vazelina arba alboleno skystimu. Nosį galima ištepti mažu pirštuku, kuris reikia į alboloną pavilgyti. Šaltį tankiausiai pagaunama nuo kitų žmonių. Toks kudikis, kurs sykį turėjo šaltį, pasidaro opus ir greičiaus pagauna šaltį. Tokie kudikiai reikalauja ypatingo prižiūrėjimo. Kad tokie kudikiai daugiau šalčio negautų, tai jie reikia šiltai aprėdyti

ir išnešti ant tyro oro ir saulės šviesos. Maži kudikiai susergera, pirma, iš priežasties tokių ligų, kurios paeina nuo persivalgymo, neužtektino arba blogo maisto, ir antra, nuo tokių ligų, kurios užgauna kvėpavimo sistemą. Paprasčiausiomis kudikių ligomis yra tai triubelių uždegimas, krupas, plaučių uždegimas ir kokliušas. Krutimis maitinamieji kudikiai, nesulaukusieji vienu metų amžiaus, retai tesergera limpamomis ligomis.

Konvulsijos.—

Konvulsijoms tankiausiai pirmtakauja dejavimas per miegą ir raumenų trukčiojimas. Akis nepaprastai išrodo.

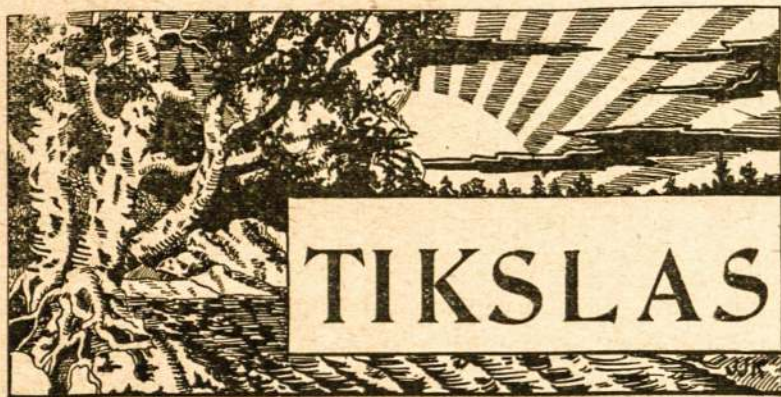
Patėmijus šituos konvulsijos apsireiškimus, reikia duoti doza ricinos arba inleisti druskos ir šilto vandens.

Jeigu konvulsijos atsiranda, tai reikia daktaras pašaukti, gi tuomi tarpu reikia kudikis idėti į maudynę, į kurią reikia ištirpyti šaukštuką garstyčių. Tokioje maudynėje kudikį galima palikti nuo dešimties iki penkiolikos minutų. Tame laike reikia kudikiui ant galvos uždėti šalta šlapia skarutė. Jei kudikis nebutų gavęs ricinos prieš konvulsiją, tai tie dalykai reikia atiduoti išėmus iš maudynės. Paskui kudikis reikia paguldyti į šiltą lovą ramioje vietoje, ir nėra abejonės, kad viskas pereis, ir kudikis ramiai užmigs.

Kaulų suminkštėjimo liga.—

Šitoji kaulų suminkštėjimo liga paeina nuo neatsakomo maisto. Kaulai pasidaro minkštais del to, kad negauna tinkamo maisto. Tokie kudikiai, kurie turi šitą ligą, vėlai tepradedą vaikščioti ir tankiai turi sulenktas kojas. Galvos kaulai ilgai nesuauoga. Tokių kudikių galva labai prakaituoja. Dantų dygimas susivėlina. Jie ilgai negali kalbėti. Kudikiai, kurie serga šita liga, greitai pagauna šaltį.

Daugiau Bus.

Parašė A. B. STRIMAITIS.

Toli — tavo Kelias! Tik lavinkis drąsiai,
Su rytu užstos tau liuosybės puota,
Dėlto-gi senovę ant amžių užkasę,
Nueikit kur ryto leliuoja svodba.

VAIČAITIS.

Iš tų kelių eilučių matom, kaip jaunas mūsų dainius, pasiskyręs sau už tikslą apšvietą, ragina mus lavinties drąsiai, o su *Rytu* užstos mums liuosybės puota. Tas reiškia, — jeigu mes pasiskiriame sau kadors, siekiame prie ko-nors su pilnu atsida vimu, su tikru pasitikėjimu savomis jiegomis, tai besilavindami galime savo tikslą pasiekti, galime nueiti ten, kur „*Ryto leliuoja svodba.*“

Tikslas kiekvienos motinos yra išauginti savo kūdikį, kad jis būtų naudingas jai ir nemažiau naudingas draugijai, kaip ir pats sau. Kad juomi gērētusi kiti, ir kad ji pati turėtų džiaugsmą ir paramą, sulaukusi senatvės.

Turime užtektinai pavyzdžių, kad daugelis motinų neatsiekia to tikslo, o tai dėl to, kad nepadedą tvirtų pamatų savo darbui, nestudijuoja, nesilavina kaip tas darbas turi būti pradėtas ir kuomi jis baigsis. Daugumas motinų rupinasi, kad jų vaikas išaugtų stiprus kuniškai, apie tvirtumą dvasios pamiršta; arba, jei ir nepamiršta, tai mažai duoda dvasiško peno. Besirupinant suteikti kunui maistą, dvasia paliekama alkana. Taip, ji yra gera motina, rupinasi savo kūdikį aprengti paviršutiniai, bet

vidujinio apsidengimo jame neišauklėja. Neretai, motina gali pasididžiuoti, kad jos kūdikis yra diktas, švarus; bet jame yra stoka malonumo, lipšnumo prie žmonių; reiškia jo vaidentuvė yra sausa, išdžiuvusi, nepatraukia prie savęs.

Taip išmažens apleistas kūdikis, užaugęs į vyrą, kuomet turėtų būti didelia pagalba draugijai ir savo šeimynai, esti melancholikas, atbukęs, nelinksmas, nedraugiškas, besišalinąs nuo visų, nepatraukiantis prie savęs kitų, leidžia savo gyvenimo dienas nepavydėtinos aplinkybėse, pats nesuprasdamas, kodėl jam ant svieto taip nesiseka gyventi!

Motina neatsiekė tikslo tik dėl to, kad ji pati neprisirengus, kaip pridera; ji rupinasi paviršutine kūdikio išžiūra, o jo mintis, jo dvasia palikta užmarštyje. Tai yra jos sunkiausias prasikaltimas, kad į laiką nesuteikė savo kūdikiui dvasiško maisto.

Mergina, kuri pati yra užaugusi be motinos, arba prie betikslės motinos, būtinai privalo rupinties savo ateičia, privalo šviesties, skaityti kuodaugiausiai, mokinties netik gričioje gerą tvarką ir švarumą palaikyti, ar liuoseose valandose rankdirbiais užsiimdinėti, bet turi lavinti savo protą, kaip su kitais žmonėmis sugyventi, kaip gerus santykius su kaimynais palaikyti; ištekėjusi už vyro, kaip savo gyvenimo draugui pagelbėti, kad jis būtų pilnai patenkintas iš jos prisirišimo, sumanumo, linksmo budo, o labiausiai reikia atkreipti dėmesį pačiai į save, kad palikus motina galėtų savo, kaipo motinos, tikslą atsiekti.

Motinos didžiausias turtas yra, jei ji pavyzdingai išauklėja savo šeimynėlę, jei jos sunus pabaigia kokią nors profesijos šaką, įstoja į praktiką. Žmonės juos gerbia, jiems sekasi gyvenime. Arba laiminga yra motina užauginusi porą dukterų, ku-

rios. baigusios augštesnę mokyklą, nereikalauja, taip sakant, savo galvą kišti į pirmutinę spragą, bet gali sau pasirinkti tinkamą gyvenimui draugą, kurs turi kokią nors profesiją. Kas didesnio ir kas prakilnesnio gali būti motinai, kaip išauklėjimas savo šeimynos prakilnioje dvasioje?

Tiesa, ne visoms motinoms tas galima atsiekti, nes gyvenimas neretai buna taip suvaržytas, kad vos tegalima pačiai su šeimynėle apsidengti ir išsimaitinti. O karštas dar ir nelaimės, nesveikata suardo gyvenimo planus. Bet ir blogiausiam atsitikime nereikia atsiduoti likimui. Reikia būti sumaniai, žiurėti, kaip galint, kad auganti šeimynėlė šviestųsi iš palengvo. Kūdiki išmažumėlės auklėjant supratlingoje dvasioje, motina gali išvystyti jame aug-

ščiausius doros jausmus, bet ji turi kasdien po truputėlį jam savo laiko pašvęsti.

Jeigu tavo kūdikis bus ir be augštesnės mokyklos išlavinimo, o turės gerą motinos išauklėjimą, — jis bus visuomet kitiems naudingas, pakenčias kitų nuomones, linksmas, akylas, teisingas, tvarkus, nusileidžiantis, turintis užtektinai savęs paguodinės-ambicijos. Tokiam vaikinui (ar merginai) daug geriau seksis gyvenime, negu tam, kurs yra be tinkamo išauklėjimo. Žmonės, nepatraukiantie prie savęs kitų ir neturintie draugų, net ir paprasčiausio užsiėmimo sau negali lengvai surasti.

Taigi visomis pajiegomis turime rūpintis visųpirmiausia savęs apsišvietimu ir auklėjimu prakilnioje dvasioje savo šeimynėlių, — o atsieksim savo tikslą!

NAUDINGOS SMULKMENOS

Kaip nuvalyti paveikslus.

Vasaros metu musės labai apteršia stiklus ir paveikslų spielčius. Nuvalymui taip apterštų stiklų ir spielčių, reikia jie apšluostyti šmoteliu švelnaus audimo, suvilgyto liaurų aliejuje, paskui numazgoti spiritu ir, galiausiai, gerai nušluostyti.

Numazgojimas aliejinėms kvarbos.

Norint numazgoti aliejinę kvarbą arba dažą, kuriuomi yra nudažytas medis, pirmiausia reikia padaryti mišinį iš vandens ir proškų, vartojamų prie skalbimo ir tą viską gerai užvirti. Paskui tuomi mišiniu, su pagalba dažymo šepetėlio, tepti nudažytą daigtą, pasidabojant, kad nenusiūtinti rankų. Paskui, kada apteptas daigtas ataus, numazgoti viską muiluotu vandeni ir daigtas bus prirengtas atnaujinimui.

Kaip bonkas išmazgoti.

Norint išmazgoti prisivėlusią bonką, reikia jon įmesti kiek smulkiai suplėšytos

plonos popieros, sutrintų kiaušinių lukštų ir įpilti vandens. Taip padarius, bonka reikia kratyti tol, kol popieros šmoteliai pradės suktis į kamuolėlius; tada, išliejus vandenį, įpilti tyro vandens ir tol plauti, kol bonkos stiklas liks čystu.

Kaip išimti plėtmus.

Nuo riebalų atsiradusius ant drabužių, ypač ant lininių audinių plėtmus norint išimti, reikia pirmiausia suvilgyti terpatynu, nafta arba lašinių taukais ir paskui skalbti vandenyje su naftos muiu. Tokius plėtmus išimti iš šilkinųjų ar vilnonių drabužių galima su benzina, alkoholiu, gazolinu, eteru ir chloroformu. Visos šitos chemikalijos yra degančios, todėl valant jomis iš drabužių plėtmus, geriausia darbuotis lauke, kur ugnis negali prisigriebti. Arbatos plėtmus galima išimti su glicerina. Plėtmus kavos, pieno ar smetonos reikia apibarstyti boraksu ir suvilgyti šaltu vandeni.

VAIKŲ SKYRIUS

TEKŠIŲ PASAKOS

KELIAUJAS EŽERAS.

Puikus Tekšių krašto ežerai. Vieni jų tvokso giliose kloniuose, kiti-plačiose lygumose teškuliuoja tarp žalių lankų, tretį žiba tamsių girių tankumėse. Myli Tekšių žmonės savo ežerus už jų gražumą, už jų patogumą, už jų gerumą.

Gražūs jie ir šviesiomis pavasarėlio dienužėmis, kuomet romūs, skaidriu savo veidu žiuri į pasaulį ir tik kada-ne-kada nusišypso maža bangele, kaip miegenas kūdikėlis; gražūs ir audringomis rudenėlio dienužėmis, kaip augštomis žilakartėmis bangomis vaikščioja rusčiai nuo vieno kranto prie kito; gražūs ir baltos žiemužės laiku, kaip apsikala stebuklingu tiltu ir padaro žmonėms per savo krutinę skersai ir išilgai lygius, slidžius, rogių kelius.

Patogūs jie priglaudę savo paežerėse daug kaimų ir kaimelių; patogūs karštomis vasaros dienomis, kaip vėsiose jų bangose puškinasi žmonės; patogūs visais metų laikais, pagirdydami bandų bandas.

Bet užvis jie patogesni ir geresni maitinimu daugelio vargingų žmonių savo gilių vandenų žuvėmis: sidabruotomis aukšliukėmis, raudonakiais meškreliais, ilgasnapėmis lydekaitėmis, dygiais ir raibais ešerėliais, šlakuotomis ežgutėmis.

Mažas tapr tų ežerėlių Skersabalių ežerėlis ir, rodos, nieku neišsiduoda tar jų, negut tik tuo, kad jo skaidresnis už kitų vandenėlis ir vieta, kur jis teškuliuoja ne tokia išigulėjusi ir įdubusi, kaip kitų eže-

rėlių, tarsi, jis čia tik vieši — ne amžinai esti. Stovi jis čia kelis metelius, girdo gyvulėlius, maitina žmones, — tik umai ateina laikas, ežerėlis pradeda nerimti: viska siubuoja, tarsi, stiprindamasis į ką-tai, tarsi, rinkdamas savo bangas į kruvą — ir vieną naktį nusirita, nuošia per lankas, per pievas, per girias ir laukus į rytų pusę.... Išeina žmonės ant rytojaus ir mato: nėra ežerėlio, tik jo vietoje linguoja kur-ne-kur vandeninės žolės galvomis pasilikęs plotas. Ant jo greit suželia žalia pieva, ir stovi ta pieva kelis metus. Po ją ganosi gyvuliai, po ją šienaujama puikus kvepiąs šienelis.

Bet štai ateina vėl vieną naktį umai pasigirsta ištolo atšniokščiant, atūžiant — tai pareina ežerėlis: tuomet naktigoniams reikia skubėti-žabotis arklius ir neštis šalin kol nevėlu, kitaip ežerėlis paskandins. Išeina žmonės ant rytojaus ir vėl mato pliuškuliuoja ežerėlis, kaip nieko nebuvę, tarsi, čia nuo amžių pliuškuliavęs, vėl linksmindamas žmones — ir taip nuo neatmenamų laikų išeiina Skersabalių ežerėlis ir vėl sugrįžta.

Kur jis išeiina ir iškur sugrįžta, niekas nežino. Niekas negali to susekti, niekas negali pasakyti. Seni žmonės pasakoja, kad tai jis išeiina į ežerų tarybas, kad susitarus kaip čia žmones išmaitinus, ką paskandinus, ką užliejus. Kiti pasakoja, kad tai jis išeiina į badų ir sausmečių kraštus, kad ten sušelpus žmones savo žuvelėmis, pagirdžius savo vandenėliu....

731072

SENOVĖS KARALIENĖ.

Seniai, labai seniai, tai buvo. Seniau dar už Prancuzmetį ir už Pirmuosius Krakusus. Tekšių kraštas tada mėlynavo dar viena giria. Žmonių dar ne taip tiršta buvo, kaip dabar. Kad užsilipdavai ant Šiauliškių kalno, tik kur-ne-kur ruko iš girių balti dumeliai — tai žmonių gyvenimai buvo. Žmonės tada, sako, nežinoję geležinių akėčių. Akėčios buvę vien medinės iš ąžuolinių balžienų su eglinių šakų dantimis. Nežinoję nei geležinių vinių, trobas statę iš apvalių rąstų; ugnies su kitu kuo nemokėję pasidaryti, kaip tik su titnagu ir skiltuvu. Lempų nebuvę — trobas švietę su balanomis, įsikišdami jas į žibinčius. Nebuvę ir tokių, kaip šiandien, krosnių. Ugnį kurenę viduryje aslos ant žaizdrų ir dumus išleizdavę pro augštinį. Žmonės vargo nepažino, kad laukai neužderėję: giriose ir upėse sau maisto radę. Vienas kitą labiau, kaip šiandien mylėję ir nieko vienas kitam nepavydėję...

Tais laikais Tekšių krašte buvo karalienė — išmintinga tokia, gera, bet smarki, stipra, kaip kokis vyras. Mokėjo ji ir arkliu joti ir kalaviju kirsti. Valdė žmones teisingai ir gerai — nesididžiavo: jos kimas visados buvęs žmonių prisikimšęs. Vieni ėjo į karalienę, kad ji jiems padarytų tiesą, kiti kad gavus kokį patarimą, tretį iš smalsumo, kad tik taip pamačius žmonių, pasižiūrėjus karalienės.

Atsirado kokia svečia tolima šalis ir pradėjo užpuldinėti Tekšių kraštą. Atselins per girias, pereis per Šešupės, Jiesios, Dovinės, Šventupės ir Juodupės brastas ir išnežinių — pradės deginti žmonių gyvenimus, žudyti vyrus ir imti moteris ir vaikus į nelaisvę, ir palikę tik ugniavietes, nedėgulių ir griuvėsių kruvas sugriž vėl į savo kraštą. Taip po kelis kartus buvo nuteriota Šilavotas, Pajuodupys, Pajiesys, Pašventupys, Trakinė, Rudupis ir kitos garsios ir puikios Tekšių vietos.

Susispaudė didžiu gailėsčiu karalienės širdis del nužudytų narsių Tekšių vyrų, del išvestų į nelaisvę skaisčių Tekšių mergaičių ir ji liepė paleisti po visą šalį šauklus — liepė sušaukti visus Tekšių gyventojus į patį šalies vidurį — į dyką ir klaikų Pašlavantį (pas Šlavantos upelį). Susirinko maži ir dideli, jauni ir seni, — tik juda, tik viska visa Pašlavančio lygė nuo žmonių. Nudžiugo karalienės širdis, pamačius tiek savo gerųjų žmonių ir ji tarė jiems:

— Narsieji Tekšių vyrai, skaisčios Tekšių moterys — ar ilgai leisime mes tiems svetimtikiams terioti mūsų kraštą, žudyti mūsų vyrus ir vesti į vergiją mūsų moteris? Sisipilkime pilių po savo klampynės, kad turėtume kur padėti savo turtą, moteris ir vaikus, kaip vėl užplus mūsų žemę tie svetimtikiai, o patys suglaudę petis į petį gint nuo jų. Pas brastas turi būti sukrauti dideli laužai, kuriuos, pajutus priešą, tuojau reikės uždegti. Nuo Sarginės kalno turi sargai dieną-naktį daboti ar nepasirodys kur laužo dumai ir duoti tuojau žinią visoms sodyboms, kad susiėmę mantą skubintųsi į pilekalnius! Čia, šitoje vietoje, turi būti pirmiausiai supiltas pilekalnis!

Sujudo, suviskėjo susirinkusi žmonių minia, išgirdusi tokius karalienės žodžius ir šoko į darbą. Maži ir dideli, seni ir jauni saujomis ir rieškučiomis, žiurštomis ir sterblėmis nešė žemes ir pylė. Šu viena diena ir nakčia išaugo didelis, didelis, augštas, plačia viršune pilekalnis. Apkasė jį aplinkui grioviais, aptvėrė augšta stačių sienojų tvora, aptaisė rentiniu gėlo vandens šaltinėli, kuris čia pat buvo pas pilekalnį, kad žmonės turėtų ko gerti ir visa buvo pabaiga. Išsiskirstė žmonės po savo sodybas.

Kam pertoli pasirodė į Pašlavančio pili, tie susipylė savo pusėje pilekalnius. Taip atsirado Šiauliškių ir Čiudiškių pilekalnis Ročkapievėje.

Vėl svetimšaliai, selindami per girias, pasileido į Tekšių kraštą. Užruko laužai, priėjus jiems Jiesios brastas, pamatė dumus nuo Sarginės kalno, pasileido šaukliai į visas puses: sodybos ištuštėjo — neliko jose nei gyvos dvasios. Puolė svetimšaliai, kaip alkani vilkai, į sodybą vienur — tuščia! puolė kitur — tuščia! Pasibastė, pasišvaistė po kraštą, pamėgino leisti į raištus — klimpsta, reikia nusėsti nuo arklių, bet ir vesti neperversi arklio — ir sugrižo į savo šalį, nieko nelaimėję. Pasirodė dar po kelis kartus svetimtikiai Tekšių krašte, ir sako, buvo priėję nuo Jiestrakio pusės ir Pašlavančių sodybą, bet pamatę augštą, didelį pilekalnį nusigandę ir sugrižę. Taip gudri senovės karalienė apgynė Tekšių kraštą nuo svečios šalies.

Ir šiandien dar stukso nykiai Pašlavančių pilekalnis plačioje Šlavantos lygėje. Girios aplinkui jau nukirstos, žali laukai nusitiesę apie pilekalnį. Kasmet žagrė arčiau ir arčiau ardo pilekalnio krantus, bet jis vandeni nuplauta viršune ir, tarsi, pakrypęs į vieną pusę ir užsimastęs, dar drąsiai stovi primindamas anuos senus, senus laikus ir tą gerą, gudrią karalienę.

Važiuoja vieškeliu tėvai su vaikais. Vaikas ištisia rankutę į pilekalnį ir klausia:

— Koks ten, anave, kalnas?

Ir tėvai kurie žino papasakoja vaikams apie gudrią karalienę, kaip ji valdė Tekšių kraštą ir liepė susipilti šitą pilekalnį atsigynimui nuo svetimos šalies. Bet dyla senovės atminimai žmonėse, rečiau ir rečiau girdėti teisingą nupasakojimą apie karalienę, yra jau ir tokių, kurie nieko negali papasakoti nei kam tas kalnas yra supiltas, nei kas jį supylė; kiti gi maišo dalykus ir pasakoja, kad tai svetima šalis supylė tą pilekalnį ir kokia ten karalienė žiurėjo nuo jė, kaip mušėsi žmonės... Oi dyla, dyla žmonėse gražus Tekšių krašto padavimai!

NEMUNAS.

Per ilgus amžius Nemunas vingiavo,
Kaipo žaltys tarp girių užiančių,
Kur lietuviai turėjo guštą savo
Ir gynėsi nuo priešų draskančių.
O daug nuo seno, Nemune galingas,
Matai vargų, nelaimių mūsų karčių....
O pasakyk mums, Nemune meilingas,
Parodyk mums nors kiek tų paslapčių,
Kada baisus kaip vėtra, kaip arelis
Piktus kryžiuočius skandinavai,
Ir Lietuvos upes, kaipo tėvelis
Sušaukęs, priešus stabdinai?
O apsaugyk mums tą gadynę,
Kada visur, kur buvo lietuvių,
Palikę žagrę, mieląją šeimyną,
Liuosybę sergstė su aštriu kardu.
Kur vyrai tie? kur šiandien jie išnyko?
Kur jų neapgalėtina drąsa?
Neklausk! kaip dieną rytinė rasa,
Kaip aiškios žvaigždės iš dangaus nukrito,
Kaip Nemune akmuo, taip dingo jie,
O amžiai užmaršą ant jų užrito!

P. Vaičaitis.

AMŽINAS PRISAKYMAS.

Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę,
Kame nuo amžių tėvai gyveno:
Čia tavo kunas sau maistą semia,
Čia ir-gi dvasiai atrasi peno.

Mylėk jos kalbą, senovės budą,
Jos girių kvapą, žaliąsias pievas,—
Į jos dirvonus, pasėjus grūdą,
Žinai, jog vaisių palaimins Dievas.

Mylėk prabočių kapus garbingus,
Kur amžiais ilsias tėvynės sunys.
Mylėk tuos amžius vardais garsingus,
Kurie išugdė tautos galiumus.

(Iš „Raseinių Magdė“)

J. Maironis.)

KAM MES RENGIAMĖS

Daugelį dalykų žmogus daro taip, kad tarsi, jis visai nežino kam tai daro. Tokiu dalyku yra žmogaus rengimasis — vilkimas drabužiais. Nemaža yra žmonių, kurie rišasi visokiais paraišais, veržiasi diržais, apsismaukia įvairiais marškiniais, nei patys nežinodami kam jie tai daro ir ką jiems toki drabužiai priduoda. Sakytum gražumo? Bet koks gali būti gražumas, kuomet žmogus išbala, o kartais net pamėlynuoja nuo kokio ten susiveržimo, ar užsismaukimo? Pagalios, kad tai ir priduoda kiek gražumo, tai sunaikina tiek sveikatos, kiek visai nebuvo vertas tas gražumas.

Pirmas dalykas, ko reikia paisyti besirengiant, tai sveikatos, o paskui jau — gražumo.

Koki turi būti mūsų drabužiai, nustato tie tikslai, dėl kurių mes nešiojame drabužius.

Žiemos laike mūsų drabužiai turi mus daugiausiai sušildyti. Visi žinome, kad kieti marškoniai drabužiai visai mūsų nešildo, kad mes apsivilkume jų ir devynias eiles. Geriau šildo mūsų kuną minkšti, puri vilnoniai ir mikštų kailių drabužiai. Delto taip yra? O delko, kad pats per save drabužis žmogaus nei šildo, nei šaldo. Žmogaus kunas pats iš savės išdirba šilumos ir šildo aplinkui orą. Jei tas sušildintasis oras nestaiga atsitraukia nuo žmogaus kuno, arba nestaiga ataušta, kaip sakome, tai žmogui yra šilta, jeigu gi jis staiga atsitraukia nuo žmogaus kuno, tai žmogui yra šalta. Žiemos metu drabužius mes velkame tam, kad jie šiltą orą ilgiau užlaikytų prie žmogaus kuno ir neleistų šaltam orui staiga prisiartinti.

Sušilęs nuo kuno oras ilgiau užsilaiko minkštų, vilnonių ir kailinių drabužių ir pamaži aušina sušilusį orą arba prileidžia šaltą orą, dar kitaip sako: maino orą, o kietuose drabužiuose, sušilęs oras tuojaus

nusikvepia, esti vėjo nupučiamas. Šaltas oras greičiau pasiekia kuną, kunas atšala ir kaip sakoma, žmogui darosi šalta.

Iš to matome, kad žiemos laiku mūsų drabužiai turi būti minkšti, purūs, turi lengvai gaubti kuną, neturi būti, kaip priplakti prie kuno, niekur neturi veržti ir spausti. Labiausiai gi reikia žiurėti, kad avalinė būtų liuosa, kad neveržtų kojų, nes, jei verž, tai kad ir minkštas vilnonės šerpės dėvėtum, bus šalta, nes ankšta avalinė jas suspaus, padarys kietomis, priartins prie šaltos odos ir koja greičiau atšals.

Vasaros metu mes nešiojame drabužius tam, kad apgintų kuną nuo karščio — nuo saulės spindulių. Čia irgi drabužis neatsieks savo tikslo, jei jis siaurai bus aptempęs kuną ir bus stangus. Karštis tuomet per greitai pasieks žmogaus kuną, nudegins jį, iššauks didelius prakaitus ir todėl ir čia reikia daboti, kad drabužis būtų visai liuosas, kad tarp drabužio ir mūsų kuno būtų daug oro, kad jis būtų gausiai skylėtas ir nestangus (nekietas).

Žiemą ir vasarą po drabužiais mes nešiojame marškinius. Marškiniai turi suimti prakaitą, kuris išsiveržia iš mūsų kuno. Tam tikslui geriausiai tinka purūs vilnoniai marškiniai, paskui lininiai ir, pagaliaus, medvilniniai. Kuomet marškiniai prisigeria prakaito, juos reikia tuojaus apsimainyti, nes neapsimainius prakaitas pradės nebeįsigerti į marškinius ir užterš kuno prakaituojamas skylaites.

Kokia turi būti žmonių avalinė, jau buvo minėta. Ji niekad neturi būti angšta, kaip ir visi kiti žmogaus apsivilkimai, nes kitaip sulaikytų liuosą kraujo bėginėjimą po kuną, nugrauztų kojas, užtrintų pusles.

Žmonių galvos drabužis — kepurė tai pogi turi turėti tas pačias ypatybes, kaip viso kuno drabužiai. Turi neveržti galvos, turi prileisti orą prie plaukų. Po angšta,

kurčia, neprileidžiančia prie plaukų oro kepure, žmonės greičiau nuplinka.

Atsakyk į klausimus:

Ar sveika nešioti tokį švarką, kelines, marškinius, irt. t., kuriuos sunkiai užsi-traukiame ant savo kuno? Ar sveika dėvėti

kepurė, kuri palieka ant kaktos randus? ar sveika dėvėti batus, kuriuose visa koja ir kojų pirštai suspausta? ar sveika raišiotis apyvaromis, juostomis, diržais ir diržiukais? ar sveika dėvėti marškiniai su sunkiai užsegamu kaklu ir lempėmis? kas yra sveikiau žiemą nešioti — tubai, ar odos pušniai su daugeliu autų ar šerpių?

JAPONIJA

Visų apšviėčiausioji Azijos tauta yra japonai. Savo apsišvietimą japonai pradėjo nelabai senai: tik apie vidurį pereitojo devynioliktojo metašimėio. Ligtol jie buvo laikomi gangreit puslaukine, ypatinga Azijos tauta, kaip ir chinai šiandien. Stetimtaučiams tuomet į jų žemę patekti veik visai negalima buvo. Ar tai del savo ypatingos tikybos ir papročių, ar tai del šalies įstatymų, ar tai del savo žiauraus budo ir baimės, japonai žudydavo patekusius į jų žemę svetimtaučius. Nekartą anglų, holandų, švedų, amerikonų, rusų ir kitų laivai mėgino nuplaukti į Japoniją ir užmegsti su ja prekybą. Bet tai jiems vis nevyko, kol viduryje devynioliktojo amžiaus nesukilo japonai prieš senoviškos tikiybinės šoguno valdžios ir neuždėjo šalies valdonu imperatorių, Europos šalių pavyzdžiu.

Imperatorius, vardu *Mutsu-Kito*, buvo labai išmintingas žmogus. Jis daug skaitė ir mokėsi apie Europos kultūrą ir suprato, kad kol neprisiims tos kultūros japonai, tai tol jų šalis skurs, neturtės ir neaugs.

Kad įvedus Europos kultūrą Japonijoje Mutsu-Kito plačiai pradarė Japonijos duris anglams ir kitiems europiečiams ir nuo jų pradėjo viso ko mokintis: pristatė po visą šalį mokyklų, geležinkelių, telegrafų, pačtų, dirbtuvių (fabrikų) — įvedė jose tokią tvarką kaip Europoje ir pradėjo vartoti Europines mašinas ir visus išradimus, ir Japonija per penkis-dešimtis metų,

ačiu savo išmintingam imperatoriui, pastojo šviesiausia Azijos tauta ir jos gyvenimas pasidarė tokis veik kaip ir visų Europos šviesių šalių.

Japonija yra tikra salų šalis: visa ji susideda iš daugelio mažų ir keletu didelių salų, kurios ilga virtine traukiasi nuo pat šaltųjų žiemų ligi šilčiausiųjų pietų. Todėl Japonijos oras ir gyvenimas yra labai įvairus.

Didžiausia ir svarbiausia Japonijos dalis yra betgi ant trijų didžiulių salų, kurios yra, galima sakyti, ties pat tos salų virtinės viduriu: ten tirščiausiai yra žmonių, ten yra sostinė ir visi didžiausie japonų miestai.

Tos trys salos yra kalnuotos; ten dažnai dreba žemė ir yra daug kalnų ugniakalnių, iš kurių neretai veržiasi laukan ištirpę akmens, vadinama lava, ir užpila ir sunaikina daug sodžių ir miestelių.

Kloniai tarp tų kalnų tačiaus yra derlingiausie, žydinčiausie žemės plotai pasaulyje. Jose yra begaliniai ryžių, arbatžolių, medvilnių ir kitokių šiltųjų kraštų augalų laukai, — uoliai apdirbti japonų, kad nei vienas kąsnelis žemės neprapultų uždyką, išvadžioti tiesiais upeliais nuo kalnų ir suraižyti siaurais, lygiais, kietais vieškeliukais ir geležinkeliais su kruvomis nedidelių medinių ir molinių trobelių.

Japonai yra žmonės geltonosios rasės: visi juodplaukiai, juodakiai, mažo ugio.

Tikriems japonams visai neauga barzdos ir usai. Jei ir pamatai kurį su usais ar barzda, tai jis greičiausiai pareina iš korėjiečių arba ainų tautų, kuriems barzdos ir usai želia lygiai, kaip ir europiečiams.

Japonai turi savo ypatingą kalbą ir raštą, ypatingai dėvi, namie gyvena ir valgo; visi veik moka angliškai kalbėti, todėl kad anglų kalbos mokoma net pradedamosiose mokyklose.

Japonai labai švarūs ir mandagūs žmonės: to iš jų galėtų pasimokinti visi europiečiai. Kiek jie švarūs, galima matyti iš to, kad net prasčiausie darbininkai, parėję iš darbo, kasdien maudosi pirtyje. Mandagūs jie tuomi, kad iš mažens pratinami kitiems žmonėms niekuo nekenkti, nesikolioti, balsiai nekalbėti ir savo judėjimus sulaukyti: nemosikuoti rankomis, nesiskėtrioti, nesikvempti ir nesiraivyti.

Kiekvienam keleiviui tai labai puola į akis, keliaujant po jų šalį.

(Pasiskaityk plačiau apie Japoniją „Kaip Japonai gyvena?“ Šviesos leidinys. D-ro K. Griniaus. Kaina 20 kapeikų. Vilnius, 1907 ir 1908 m.).

ŽVAIGŽDELĖ.

Žaidė vieną vasaros vakarą kieme su šuneliu berniukas. Saulė nusileido vakaruose ir toje pusėje tvoksojo raudonai-geltona žara. Danguje viena po kitai, mirksėdamos, pradėjo rasti žvaigždės. Vaikas pakėlė galvą augštin ir pamatė vieną didelę aiškią žvaigždę visai prie viršunės netolimo kalniuko. — Kokia graži žvaigždė reikia ji pasiekti! tarė berniukas, pasišaukė šunį ir pasileido ant kalniuko. Bėgo abudu su šunimi ir visą laiką nenuleido akių nuo žvaigždės. Pribėgo kalniuko viršų — žiuri žvaigždė vis tebešviečia tik ne toje pat vietoje, bet ranka pasiekiamai ties kitu kalniuku. Vėl berniukas pasileido su šunimi prie antro kalniuko. Pasiekė ir tą, o žvaigždė švietė ties trečiuoju, toli-

mesniuoju kalniuku. Per krumus, kupstus, duobes ir balas pasileido, užsispyręs pasiekti žvaigždę, berniukas ir prie trečiojo kalniuko. Įsidurė koją, persidrėskė ranką, susidraskė rubus, bet kalniuką pasiekė vistiek. Žvaigždė dabar švietė augštai danguje, toli už slėnio, buvusio už kalniuko.

Berniukas užaugo vyrų. Jis niekad neužmiršo to savo žvaigždės vaikymo vaikystėje. Jis žinojo dabar, kad jos pasiekti nebegalima.

Bet kiek žmonių gyvenime vaiko žvaigždės?

ANYKŠČIŲ ŠILELIS.

Kalnai kelmuoti, pakalnės nuplikę...

Kas jusų grožei senobinei tiki?

Kur toji puikybė jusų pasidėjo?

Kur ramus jusų užimas nuo vėjo,

Kai baltos pušis siubavo, braškėjo?

Kur jusų paukščiai, paukšteliai,

paukštytės,

Kurių čiulbančių taip ramu klausytis?

Kur jusų žvėriš, gyvuliai, žvėreliai?

Kur žvėrių olos, laužai ir urveliai?

Visa prapuolė, — tik ant lauko pliko

Kelios pušelės apykreivės liko...

LIUTAS IR VILKAS.

Sens liutas, pagavęs sau ėdė ėriuką

Čia mažas šunytis prie jojo pribėgo,

Nuo liuto kšnelį nutvėręs mažiuką,

Gardžiai jį suėdė — labai jam pamėgo.

Gyvulių karalius dėl šito dalyko

Ant mažo šunelio visai nesupyko.

Regėdams tai vilkas, kad toks lėtas

liutas,

Galvojo, jog anas visai yr' nedrutas.

Taip sau pagalvojęs neilgai jis truko, — Ir liutui ištraukė net pusę ėriuko.

Bet liuts jį sudraskė jam šitaip

tarydams:

— Apsirikai mane už silpną laikydams.

Šunytis ir mažas, o tu jau ne vaikas, —

Kentėk dabar už tai, jog senas, o paikas.

VILKAS IR ŽMOGUS

(Iš Marčiaus Rutino Skaitymo Knygos).

I.

Vieną kartą lapė papasakojo vilkui apie žmogaus galybę:

— Jokis gyvulis, — sakė lapė, — negali atsilaikyti ir apgalėti žmogaus, ir reikia tvertis visokių gudrybių, kad nuo jo išsigelbėjus!

Vilkas atsakė:

— Nei jau taip baisus tas žmogus, nei nieko, kaip tau rodos; kad ir nunai koks pasipintų, aš drąsiai eičiau pasilyginti su juo savo stiprybe!

— Tu nori su žmogum pasilyginti savo stiprybe? — tarė lapė: — gerai, atbėgk ryt išryto anksti į šitą vietą, tai aš tave suvesiu su juo.

Vilkas ant rytojaus išanksto atbėgo paskirton vieton; greitai atbėgo ir lapė, ir abudu laukia. Eina keliu senas, atsitarnavęs kareivis.

— Be ne šitas — žmogus? — klausia vilkas.

— Ne, čia jau buvęs žmogus! — atsakė lapė.

Eina keliu berniukas į mokyklą.

— Tai bene šitas — žmogus?

— Ne, čia dar tik busias žmogus! — atsakė lapė.

Pagalios, pasirodė medžiotojas su šautuvu per petį ir su kardu prie šono. Lapė ir sako:

— Na, šitas tai tikras žmogus! Su juo gali eiti pasilyginti savo stiprybe! — o pati pašmurkšt į girią.

II.

Vilkas, nemitęs ir puolė ant medžiotojo. Tas, pamatęs vilką, pamastė: — gai-

la, kad neužsitaisiau šautuvo su kulipka! — ir, prisidėjęs šautuvą prie akies, pykštelėjo vilkui su šratais į galvą. Suskaudo, suskaudo vilkui snukis, bet jis nenusiminė ir ėjo artyn į medžiotoją. Tas paleido ir antrą šuvį į jį. Bet smulkus šratai tik iškaudino vilką, ir jis dar smarkiau puolė ant medžiotojaus. Tuomet medžiotojas išsitraukė iš makštų savo kardą ir pradėjo smaigyti vilkui į pašones. Vilkas dabar neišturėjo: kraujais apsipylęs ir kaukdamas, nudumė į mišką.

— Na, o kaip pasielgei su žmogumi — katras stipresnis? — Užklausė lapė.

— O, tegu jį bala tą žmogų su jo stiprybe! — dejavo vilkas: — žinotum, kaip aš antpuoliau jį, tai jis nusiēmė nuo peties tokią lazda ir kaip pustelėjo į ją — tai man kaip kokiais žirniais skaudžiai sudavė į veidą; kaip priėjau arčiau — jis pustelėjo antrą kartą — tuomet kaip ledai su žaibais ir perkunais apipylė mane. Bet kaip aš, ir to nenusigandęs, dar arčiau priėjau, jis išsitraukė iš pašonės tokį ilgą blizgantį šonkaulį ir kaip pradėjo mane varstyti, tai matai kokį iš manęs padarė!

Išklausiusi lapė, daugiau ir sako vilkui:

— Na matai, tu pagyrų maiše, ar aš tau nesakiau, kad niekas negali atsilaikyti prieš žmogaus galybę!

ŠALTINIS IR KELEIVIS.

Karštą vasaros dieną Keleivis priėjo šaltinį gėlo, gryno vandens. Jis buvo visas sukaitęs, kakta prakaitu varvėjo, burna buvo išdžiuvusi — jį troškino gerti. Pamačius tokio gražaus vandens, jis neiškentė ir pripuolęs ėmė godžiai gerti. Atsigėręs atsisėdo pasilsėti ir už valandikės pasijuto blogai — jį ėmė krėsti drebulys.

— Tai bjaurybė šitas šaltinis,—prašnabždėjo susirgęs Keleivis:—kas galėjo tikėti, kad jame esama nuodų?

— Manyje — nuodų? — Staiga atsiliepė šaltinis: — čia, žmogau, mane visai ne teisingai apkalbi! Pasižvalgyk aplinkui — visa aplink mane žaliuoja ir auga; aš pagirdau kasdien bandų-bandas gyvulių; tukstančiai tavo brolių žmonių kasdien geria mano vandenį — tai ar gali buti, kad manyje būtų nuodų? Tik per tavo pačio neatsargumą, kad tu sukaitęs atsigėrei mano gėlo vandens, jis tau pavirto nuodais!

LIETUVA.

Yra šalis, kur upės teka
Linksmi tarp girių užiančių
Ir meiliai tarpu savęs šneka
Prie giesmininkų vieversių.

Ten prakaitas aplieja žmones
Prie vasaros sunkių darbų
Ir prastas parėdas marškonis
Apdengia sąnarius visų.

Bet tave meiliai pavaišina,
Kaip tik nueisi į svečius—
Ten tave myli, valgydina,
Kiek tik prileidžia išteklius.

Ir grakščios tos šalies merginos
Ten žydi visi kuopuikiau,
Šalis ta Lietuva vadinasi—
Aš joj' užaugau ir gimiau.

P. Vaičaitis.

731072

Petriukas (žiurėdamas per plyšį): — Ačiu, Jonuk, kad tu leidai man pažiūrėti....
Ui, kad ten gražu!... (O Jonuko tik dulkės ruksta).

MOTERS, SVIESKITĖS!

Susivienijimo Lietuvių Amerikoje Kningyne

GAUNAMOS KNINGOS — SKAITYKITE JAS

AMERIKA, 288 pusl.,	75c.
AUDRA BUSLJOJE, 56 pusl.,	20c.
ANDERSONO PASAKOS, 82 pusl.,	20c.
DAKTARAS IŠ PRIEVARTOS (<i>Komedija</i>)	20c.
KAIP GYVANA: Latviai, Suomia, Anglai,	20c.
KAIP BULGARAI INGIJO LAISVĖ (I),	20c.
KAIP BULGARAI INGIJO LAISVĖ (II)	20c.
KAS IŠ KUR PAREINA, 64 pusl.,	20c.
KELIONĖ Į ŠIDLAVĄ, 48 pusl.,	15c.
KONRADAS VALENRODAS (<i>Poema</i>), 24 p.	15c.
KRAŽIŲ SKERDYNĖ, 77 pusl.	15c.
KUN. A. BURBA, 29 pusl.	20c.
LIETUVIŠKA CHRESTOMATIJA, 180 psl.	40c.
LIETUVIŲ TAUTOS KLAUSIMAS	
EUROPINĖS KARĖS METU, 102 pusl.	35c.
NAUJAS BUDAS Išmokti Rašyti, 24 pusl. .	10c.
NUO DEGTINĖS (<i>Komedija</i>), 19 pusl.	10c.
PADĖJIMAS LIETUVIŲ TAUTOS RUSŲ	
VIEŠPATIJOJE (<i>Rusų kalba</i>), 128 pusl.	1.00
PASNINKAI LIETUVOJE, 16 pusl.,	5c.
PERSPĖJIMAS Apie Šventą Tikėjimą, 63 p.	10c.
PRAŽUVO (<i>Vaidelis iš gyvenimo</i>), 16 pusl.	10c.
ŠVINTANT (<i>Apysaka iš Bulgarų atgijimo</i>),	25c.
TRACHOMA, <i>Prie Šviesos</i> , 100 pusl.	20c.
"TĖVYNĖS" Kompletai 1909-1910-1911. po	1.00

AIŠOPO PASAKOS

AIŠOPO PASAKOS — tai vienintelis tos rūšies veikalas lietuvių kalboje ir naudinga kiekvienam turėti. Kninga 360 puslapių, su 110 gražių paveikslų, 301 pasakų ir paaiškinimų. Tinkanti pamokimui seniems, jauniems, o ypatingai mažiems.

Motinos, nupirkdamos šią kningą savo vaikeliams, niekad nesigailės, nes vaikai mėgsta tokius skaitymus, ypač kad kiekvienai pasakai yra pritaikintas ir paveikslėlis.

AIŠOPO PASAKOS yra svarbios ne tik savo gražumu, bet ir labai rimta prasme: kiekviename atsitikime, kiekvienam žmogui, kiekvienai ydai rasi prilyginimus ir galiaus pamokimus. Tai neišsemiamas šaltinis; iš jų galima panaudoti sakinius viešuose susirinkimuose ir draugiškuose pasikalbėjimuose.

KAINA SU PRISIUNTIMU Į NAMUS — \$1.25

ISSKYRUS

AIŠOPO PASAKAS ir 'APŠVIETA' VISAS KITAS KNINGAS SLA. NARIAI GAUNA UŽ PUSĖ PAŽYMĖTOS KAINOS

Reikalaujami kningų, parašykite aiškiai kningos vardą.

Pilingus geriausiai siųsti per pašto Money

Orderį, paprastame laiške, užadresuojant:

A. B. STRIMAITIS

307 WEST 30th STREET

NEW YORK CITY

PASKAITOS

Žmonių Apšvietai Galima Rengti Žiemos Metu, nes tai yra Kuopų Užduotis

NE VISOS KUOPOS TUREJO APDRAUDOS IR SVEIKATOS SAVAITĖ, UŽTAI DABAR GALI PASINAUDOT

KUOPŲ NAUDAI SLA. IŠLEIDO 5-as PASKAITAS. JAS GALIMA SKAITYTI DIDELĖSE SUEIGOSE IR KUOPŲ SUSIRINKIMUOSE. S L A. NARIAI TAIPGI GALI ĮSIGYTI JAS ::

Kreipkitės į "Tėvynės" Administraciją

LIETUVOJE EUROPOS KARĖS METU

Kninga nušviečia tikrą karės padėjimą, kaip lietuviai pabėgo į plačią Rusiją, palikdami savo ukius, kuomet vokiečiai užėjo. Kninga 92 puslapių, su 12 didelėlių puikių paveikslų, paimtų iš pačių atsitikimų su pabėgėliais.

Kainuoja tiktai 50c. su prisiuntimu.

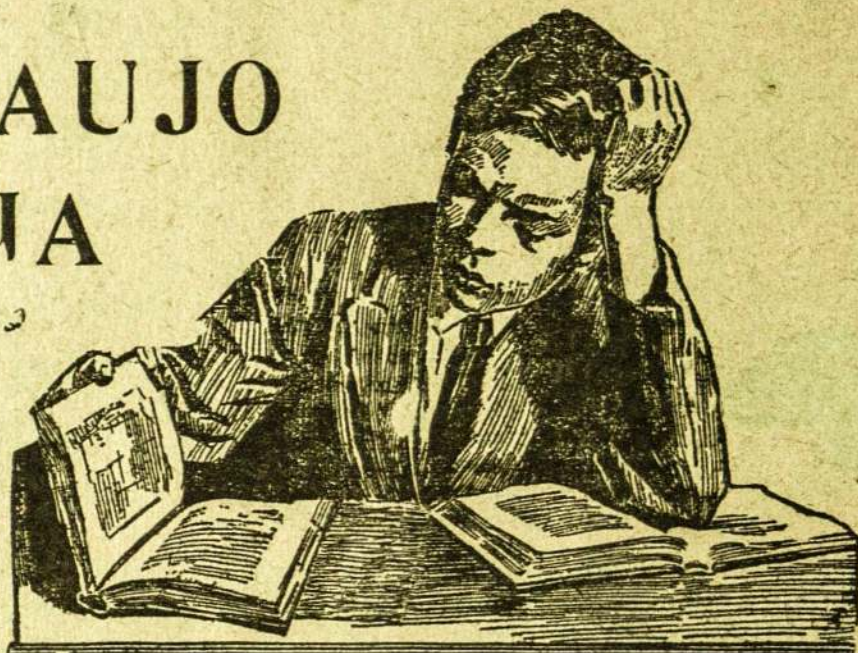
A. B. STRIMAITIS

307 W. 30th Street, New York City

Didelis Veikalas!

KRAUJO SĖJA

Du Tomai
už
\$1.50

KRAUJO SĖJA ŽINGEIDUS VEIKALAS

Yra tai labai užimanti apysaka iš Rusijos karės laikų. Kninga išleista dviejuose tomuose atskiriom. *Tome Pirmam* telpa šie dalykai: Pirmi Aidai. Maskvoje. „Šviesiai-dauggalis“ Tiška. Varšavoje. Testamentas. Į Rytus. Užpakalyje Armijos. Taktika Strategija. Virdulyje. Ant Vandens. Sląstuose. Kontr-Mina. Geniališkas Plenas. Liudojansas. Juodakis Rekrutas. Kuningaikštukas. Užtrinos Ant Vado Kojų.

Antrame Tome telpa šie dalykai: Jokamanda Pas Kuropatkin'ą. Šiupinys. Fermentai. Ginkluotas Ramumas. Priežastis ir Pasekmės. Šliubas. Prieš Mušį Kaip Tai Dailu Per Karę. Naktis Prieš Išauštant. Šamilio Ainis. Teismas. Tulei-Shanas. Dievo Perkunas. Lenktynės.

Iš viršpaminėtos įtalpos jau aišku, kad šis veikalas yra labai užimantis. Pirmas Tomas turi 289 puslapius, Antras Tomas — 246 pusl. Viso 535 puslapiai skaitymo. Tai milžiniška kningas už tuos piningus.

Kraujo Sėją galima gauti ir atskiriom kiekvieną tomą. Kaštuoja su prisiuntimu po \$1.00. Užsisakant abudu tomu kartu, kaštuoja tik \$1.50. Su užsakyму reikia ir piningus prisiųsti, išperkant money orderį išrašant šitaip:

LITHUANIAN ALLIANCE OF AMERICA
307 W. 30th STR., NEW YORK, N. Y.